

1

JOS, DECEMBRIE 2008

Azi trebuie să plec din oraș ca să vin la tine. Mi-am făcut bagajele, iar camerele goale îmi aduc aminte c-ar fi trebuit să plec acum o săptămână. Încă de vinerea trecută, Musa, șoferul meu, a început să doarmă nopțile în ghereta paznicului, așteptând să-l trezesc în zori ca să plecăm la timp. Dar bagajele mele sunt în continuare în living, adună praf.

Am dat cadou cam tot ce-am acumulat aici – mobilă, aparatură electronică, chiar și accesorii de prin casă – coafezelor angajate la salonul meu. Așa că de-o săptămână, mă zvârcolesc noapte de noapte în acest pat, fără un televizor care să-mi scurteze orele de insomnie.

Mă așteaptă o casă în Ife, chiar lângă universitatea unde te-am cunoscut. O văd cu ochii minții, o casă care seamănă cu asta, cu camere multe, în care să încapă o familie mare: soț, soție și mulți copii. Ar fi trebuit să plec a doua zi după ce am demontat

uscătoarele de păr. Îmi rezervasem o săptămână ca să-mi aranjez noul salon și să mobilez casa. Voiam să-mi organizez noua viață înainte să te revăd.

Problema nu e că m-aș fi atașat de locul ăsta. N-o să-mi fie dor de puținii prieteni pe care mi i-am făcut, de cei care n-o cunosc pe femeia care am fost înainte de a veni aici, de bărbații care s-au crezut îndrăgostiți de mine de-a lungul anilor. După plecare, probabil că-l voi uita până și pe cel care m-a cerut de soție. Aici nimeni nu știe că sunt încă măritată cu tine. Le spun doar o parte din poveste: n-am putut face copii și soțul meu s-a însurat cu alta. Nimeni n-a sondat mai mult de-atât, așa că nu le-am povestit niciodată despre copiii mei.

Am tot vrut să plec încă de când cei trei recruți ai serviciului militar pentru tineret au fost uciși. Am hotărât să închid salonul și magazinul de bijuterii chiar dacă nu știam încă ce urmează, și iată că a sosit invitația la înmormântarea tatălui tău, ca o hartă care să-mi arate drumul. Am reținut numele celor trei tineri și știu ce facultate a făcut fiecare. Olamide a mea ar fi fost de vârsta lor; și ea s-ar fi pregătit acum de absolvirea facultății. Când citesc despre ei, mă gândesc la ea.

Akin, mă întreb deseori dacă și tu te gândești la ea.

Deși somnul mă ocolește, în fiecare noapte închid ochii și-mi revin fragmente din viața pe care

am lăsat-o în urmă. Văd fețele de pernă din batic de la noi din dormitor, văd vecinii și familia ta despre care am crezut o vreme, prostește, că e și a mea. Te văd pe tine. În noaptea asta văd veioza pe care mi-ai dăruit-o la câteva săptămâni după ce ne-am căsătorit. Eu nu puteam dormi pe întuneric, iar tu aveai coșmaruri dacă lăsam neoanele aprinse. Veioza a fost soluția ta. Ai cumpărat-o fără să-mi spui că vei găsi un compromis, fără să mă întrebi dacă vreau o veioză. Și, în timp ce-i mângâiam piciorul din bronz și admiram plăcile de sticlă colorată din care era făcut abajurul ei, tu m-ai întrebat ce aș salva din casă dacă ar fi să ia foc. Fără să mă gândesc, am spus *pe copilul nostru*, chiar dacă încă nu aveam copii. *Ce*, ai spus tu, nu *pe cine*. Dar ai părut puțin lezat că, deși crezusem că te referi la o persoană, nu mă gândisem să te salvez pe tine.

Mă scol din pat cu chiu, cu vai și mă schimb de cămașa de noapte. Nu vreau să mai pierd nici un minut. Întrebările la care trebuie să răspunzi, cele care m-au sufocat mai bine de zece ani, mă mână din spate când îmi iau poșeta și mă duc în living.

Sunt șaptesprezece saci aici, gata de dus la mașină. Mă uit lung la ei, amintindu-mi ce conține fiecare. Oare ce-aș salva dacă ar fi să ia foc casa asta? Trebuie să mă gândesc o vreme, pentru că primul răspuns care-mi vine e *nimic*. Aleg geanta cu schimburi

pentru o zi pe care mă gândisem s-o iau la înmormântare și un săculeț din piele plin cu bijuterii de aur. Musa poate să-mi aducă restul bagajelor altă dată.

Deci asta a fost – am petrecut cincisprezece ani aici și, deși nu-mi arde casa, iau cu mine doar o pungă cu aur și un schimb de haine. Lucrurile care contează sunt înăuntrul meu, zăvorâte în sân ca într-un mormânt, un loc veșnic, un cufăr cu comori ca un coșciug.

Ies din casă. Aerul e înghețat și cerul negru se învinețește la orizont acolo unde răsare soarele. Musa stă sprijinit de mașină, curățându-și dinții cu un bețigaș. Când mă apropii, scuipe într-un pahar și pune bețigașul pentru dinți în buzunarul de la piept. Deschide portiera, ne salutăm, iar eu mă urc în spate.

Musa dă drumul radioului și caută posturi. Alege unul care-și începe programul zilei cu o înregistrare a imnului național. Portarul ne face cu mâna în semn de rămas-bun când ieșim din complex. Șoseaua se întinde în fața noastră, învăluită într-un întuneric care lasă loc zorilor, ducându-mă înapoi la tine.

2

ILESA, ÎNCEPÂND DIN 1985

Mi-am dat seama încă de-atunci că veniseră pregătiți pentru război. Îi vedeam prin geamurile ușii. Îi auzeam trăncănind. Ei nu păreau să fi observat că stăteam de cealaltă parte a ușii de aproape un minut încheiat. I-aș fi lăsat acolo, afară, și m-aș fi întors sus, să mă culc. Poate dacă stăteau îndeajuns de mult în soare, aveau să se topească și să se prefacă în niște bălți de noroi maroniu. Iya Martha avea niște fese atât de mari, încât, dacă s-ar fi topit, ar fi inundat cu totul treptele de beton care duceau la ușa noastră.

Iya Martha era una dintre cele patru mame ale mele; era prima dintre soțiile tatei. Bărbatul care o însoțea era Baba Lola, unchiul lui Akin. Stăteau amândoi cocârjați în soare, cu niște expresii hotărâte, încruntate, care-i slujeau. Dar imediat ce-am deschis ușa, s-au oprit din vorbit și au zâmbit. Aș fi putut ghici primele cuvinte pe care avea să le

rostească femeia. Știam că urmează o paradă exagerată a unei apropieri care nu existase niciodată între noi.

— Yejide, fiica mea dragă!

Iya Martha zâmbea, ciupindu-mi obrazii cu mâini jilave și cărnoase.

I-am zâmbit și eu și am îngenuncheat în semn de salut.

— Bine ați venit, bine ați venit. Cred că Dumnezeu s-a trezit-ă azi cu gândul la mine. De-aia v-a trimis aici, am zis, îngenunchind iar pe jumătate după ce i-am văzut intrați și instalați în salon.

Au râs.

— Unde-i soțul tău? Îl găsim acasă? a întrebat Baba Lola, uitându-se prin cameră de parcă l-aș fi ascuns pe Akin sub un scaun.

— Da, nene, e sus. Mă duc să-l chem după ce vă aduc ceva de băut. Ce să vă fac de mâncare? Piure de igname?

Bărbatul s-a uitat la maică-mea vitregă cu o privire care sugera că, deși repetase pentru drama în desfășurare, nu citise acea parte din scenariu.

Iya Martha a clătinat capul dintr-o parte în alta.

— Nu putem mânca. Cheamă-l pe soțul tău. Avem lucruri importante de discutat cu voi amândoi.

Am zâmbit și-am ieșit din salon, îndreptându-mă spre scară. Eram sigură că știu care erau „lucrurile

importante“ pe care veniseră să le discute. Mai primisem și alte vizite acasă din partea neamurilor soțului, cu aceeași problemă. Discuția însemna că ei vorbeau, iar eu stăteam în genunchi și ascultam. Dățile trecute, Akin se prefăcuse că-i ascultă și că-și ia notițe, dar de fapt își nota programul pentru a doua zi. Din tot acel șir de delegați, nimeni nu știa să scrie sau să citească și cu toții erau pătrunși de admirație față de cei care știau. Erau impresionați că Akin nota ce spuneau. Iar uneori, dacă se oprea din scris, persoana care vorbea în acel moment se plângea că Akin dă dovadă de lipsă de respect că nu mai notează. De multe ori, soțul meu își planifica programul pe toată săptămâna în timpul unor astfel de vizite, în timp ce eu mă alegeam cu niște junghiuri groaznice în picioare.

Vizitele îl iritau pe Akin; el ar fi vrut să le spună rudelor lui să-și vadă de treburile lor, dar eu nu-l lăsam. Discuțiile lungi îmi provocau dureri de picioare, dar măcar îmi dădeau sentimentul că fac parte din familia lui. Până-n acea după-amiază, nimeni din familia mea nu-mi făcuse astfel de vizite după căsătorie.

În timp ce urcam la etaj, îmi dădeam seama că prezența lui Iya Martha semnala o nouă problemă de discutat. N-aveam nevoie de sfaturile lor. Mi-era bine acasă fără lucrurile importante pe care le aveau ei de spus. Nu voiam să aud glasul răgușit al lui Baba

Lola răzbătând chinuit printre accese de tuse sau să văd iar lucirea dinților lui Iya Martha.

Consideram că oricum le auzisem deja pe toate și eram convinsă că și soțul meu avea să fie de aceeași părere. M-am mirat că l-am găsit pe Akin treaz. Muncea șase zile pe săptămână, iar duminicile și le petrecea în general dormind. Dar când am intrat în camera noastră, el se plimba de colo până colo.

— Știai că trebuie să vină azi?

Am căutat pe chipul lui obișnuitul amestec de groază și iritare care apărea de fiecare dată când primeam vizita vreunei delegații speciale.

— Au ajuns?

S-a oprit în loc și și-a încleștat mâinile la ceafă. Nici urmă de groază, nici urmă de iritare. Am simțit brusc că încăperea devenise sufocantă.

— Știai că vin? Și nu mi-ai spus?

— Hai să mergem jos și gata.

A ieșit din cameră.

— Akin, ce e? Ce se întâmplă? am strigat după el.

M-am așezat pe pat, mi-am luat capul în mâini și am încercat să respir. Am rămas așa până când am auzit vocea lui Akin strigându-mă. Am coborât după el în salon. Aveam un zâmbet pe față; nu un zâmbet larg, cu dinții la vedere, ci o mică înălțare a colțurilor gurii. Genul de zâmbet care spunea *Chiar dacă voi, bătrânii, nu știți nimic despre căsnicia mea,*

voi asculta cu încântare, ba chiar în extaz, toate lucrurile importante pe care țiineți să mi le împărtășiți despre asta. La urma urmei, sunt o soție bună.

La început n-am observat-o, chiar dacă stătea pe marginea scaunului lui Iya Martha. Avea pielea deschisă la culoare, de un galben pal ca miezul unui mango necopt. Buzele ei subțiri erau date cu un ruj roșu sângeri.

M-am aplecat spre soțul meu. Stătea țeapăn și nu m-a luat în brațe, să mă tragă lângă el. Am încercat să-mi dau seama de unde apăruse femeia galbenă, întrebându-mă preț de o clipă de rătăcire dacă nu cumva o ținuse Iya Martha ascunsă sub rochie când intrase pe ușă.

— Soția noastră, la noi se zice că bărbatul nu se supără când capătă două avuturi în loc de unul, așa-i? a zis Baba Lola.

Eu am încuviințat din cap și am zâmbit.

— Ei, soția noastră, ea e noua ta soție. Un copil cheamă pe altul pe lume. Cine știe, poate că soția asta o să-l înduplece pe împăratul ceresc să-ți asculte rugăciunile. Când o rămâne ea gravidă și o avea un copil, sigur faci și tu unul, a zis Baba Lola.

Iya Martha a dat din cap în semn de aprobare.

— Yejide, fata mea, ne-am tot gândit și am tot întors problema pe toate fețele, eu cu neamurile lui bărbat-tu. Și cu celelalte mame.

Am închis ochii. Urma să mă trezesc din transă. Când am deschis ochii, femeia galbenă ca un mango era în continuare acolo, chiar dacă o vedeam puțin încetoșat. Eram năucă.

Mă așteptasem să vorbească despre neputința mea de a face copii. Mă înarmasem cu milioane de zâmbete. Zâmbete de scuze, zâmbete care cereau milă, zâmbete cu frica lui Dumnezeu – gândiți-vă la toate zâmbetele false de care ai nevoie ca să rezisti unei după-amiezi cu un grup de persoane care pretind că-ți vor binele, dar în același timp îți scormonesc rana deschisă cu un băț –, pe toate le aveam pregătite. Eram gata să-i ascult când îmi spuneau că trebuie să fac ceva în legătură cu situația mea. Mă așteptam s-aud despre alt pastor la care aș putea merge; despre alt munte unde-aș putea să mă rog; sau despre un vraci bătrân dintr-un sat sau oraș îndepărtat, care m-ar putea sfătui. Mă înarmasem cu zâmbete pentru buze, scăpărări de lacrimi numai bune pentru ochi și smiorcăieli pentru nas. Eram gata să pun lacăt salo- nului meu de coafură toată săptămâna următoare și să plec în căutarea unui miracol, cu maică-mea vitregă după mine. Dar nu mă așteptam să găsesc în cameră altă femeie zâmbitoare, o femeie galbenă, cu buze roșii sângerii, care rânjea ca o proaspătă mireasă.

Mi-aș fi dorit să fie de față soacra mea. Ea era singura femeie căreia îi spuseseam vreodată *Moomi*.

O vizitam mai des decât fiul ei. Sub ochii ei, un preot – adept al teoriei cum că mama mă blestemase înainte de a muri, adică imediat după ce mă născuse – îmi distrusese proaspătul permanent scufundându-mă în apele unui râu. Moomi îmi fusese alături în cele trei zile cât stătusem pe un covoraș de rugăciune, incantând la nesfârșit vorbe pe care nu le înțelegeam, până când în a treia zi leșinasem, punând capăt celor șapte zile de post și veghe pe care ar fi trebuit să le țin.

Cât am fost internată la spitalul Wesley Guild, să-mi revin, ea m-a ținut de mână și m-a îmboldit să mă rog pentru tărie. Viața de mamă bună e grea, a zis ea, o femeie poate fi o soție rea, dar nu trebuie să fie o mamă rea. Moomi a mai zis că, înainte de a-l ruga pe Dumnezeu să-mi dăruiască un copil, trebuie să mă rog pentru binecuvântarea de a suferi pentru acel copil. A zis că nu sunt încă pregătită să fiu mamă dacă leșin după trei zile de post.

Mi-am dat seama că ea nu leșinase în a treia zi, că probabil mai ținuse asemenea post la viața ei pentru ca Dumnezeu să-i cruțe copiii. În acel moment, ridurile întipărite în jurul ochilor și gurii lui Moomi au început să mi se pară sinistre, nu le mai luam drept simple semne ale vârstei înaintate. Eram sfâșiată pe dinăuntru. Voiam să fiu ceea ce mie îmi lipsise. Voiam să fiu mamă, iar ochii mei să

strălucească de bucurie și înțelepciune tainică, la fel ca ai lui Moomi. Și totuși, felul cum vorbea despre suferință mă înspăimânta.

— Nici măcar nu sunteți apropiate ca vârstă, a spus Iya Martha, aplecându-se în față în scaunul ei. Neamurile lui bărbată-tu te prețuiesc, Yejide, îți cunosc valoarea. Mi-au spus mie că te știu de soție bună în casa soțului tău.

Baba Lola și-a dres glasul.

— Yejide, țin personal să te laud. Te apreciez pentru eforturile pe care le faci pentru ca fiul nostru să lase în urmă un copil după moartea lui. Iată de ce suntem siguri că n-o vei privi pe noua soție ca pe o rivală. O cheamă Funmilayo și suntem convinși, tragem nădejde c-o s-o accepți ca pe o soră mai mică.

— Ca pe o prietenă, a zis Iya Martha.

— Ca pe o fiică, a zis Baba Lola.

Iya Martha a bătut-o pe spate pe Funmi.

— *Oya*, du-te s-o saluți pe *iyale*.

M-am cutremurat auzind-o pe Iya Martha că mă numește *iyale* a lui Funmi. Cuvântul îmi pârâia în urechi: *iyale* – *prima* soție. Era un verdict care mă înfiera că nu sunt suficient de femeie pentru soțul meu.

Funmi s-a așezat lângă mine pe canapea.

Baba Lola a clătinat din cap.

— Îngenunchează, Funmi. Chiar și douăzeci de ani de-ar merge trenul, pământul tot înainte i se

așterne. Yejide e înaintea ta în toate privințele în casa asta.

Funmi a îngenuncheat, și-a pus mâinile pe genunchii mei și a zâmbit. Mă mâncau palmele și tare i-aș fi șters zâmbetul de pe față.

M-am întors să-l privesc în ochi pe Akin, în speranța că totuși el nu era părtaș la ambuscadă. Mi-a susținut privirea într-o rugămintă mută. Zâmbetul meu deja chinuit s-a destrămat. Furia mi-a strâns inima în căușul palmelor ei dogoritoare. Îmi bubuia ceva în cap, fix între ochi.

— Akin, tu știai de asta?

I-am vorbit în engleză, ca să nu mă înțeleagă cei doi vârstnici, care vorbeau doar yoruba.

Akin n-a răspuns; și-a scărpinat puntea nasului cu degetul arătător.

M-am uitat prin cameră, căutând un punct pe care să-l fixez. Perdelele albe din dantelă tivite cu albastru, canapeaua gri, covorul în același ton, cu o pată de cafea pe care mă străduiam s-o scot de mai bine de un an. Pata era prea departe de mijloc ca să fie acoperită de masă și prea departe de margine ca să fie mascată de fotolii. Funmi purta o rochie bej, în aceeași nuanță ca pata de cafea, în aceeași nuanță ca bluza mea. Mâinile ei erau chiar sub genunchii mei, îmi cuprindeau picioarele goale. Nu puteam să privesc mai departe de mâinile ei, mai departe de

mânecele lungi și înfoiate ale rochiei ei. Nu-i puteam privi chipul.

— Yejide, ia-o în brațe.

Nu-mi dădeam seama cine vorbise. Capul îmi ardea, se încinsese, mai să dea în clocot. Oricine ar fi putut rosti acele cuvinte – Iya Martha, Baba Lola, Dumnezeu. Nu-mi păsa.

M-am întors din nou spre soțul meu.

— Akin, tu știai de asta? Știai și n-ai putut să-mi spui. Știai? Nenorocitul dracului. După toate prin care am trecut! Fiu de curvă mizerabil!

Akin m-a prins de mână înainte să-l lovesc peste obraz. Ceea ce m-a redus la tăcere n-a fost țipătul revoltat al lui Iya Martha. Ci felul tandru în care Akin mi-a mângâiat palma cu degetul mare. Mi-am ferit privirea de ochii lui.

— Ce zice? i-a cerut Baba Lola noii soții să traducă.

— Te rog, Yejide.

Akin m-a strâns de mână.

— Zice că e un fiu de curvă, a tradus Funmi în șoaptă, de parcă vorbele ar fi fost prea fierbinți și grele pentru gura ei.

Iya Martha a țipat și și-a acoperit fața cu mâinile. Nu m-a păcălit cu teatrul ei. Știam că pe dinăuntru jubilează. Eram sigură c-o să tot repete ce văzuse în fața celorlalte soții ale tatei săptămâni de-a rândul.

— N-ai voie să-ți insulti bărbatul, copilă. Oricum ți s-ar părea lucrurile, el rămâne bărbatul tău. Ce pretenții să mai ai de la el? Doar pentru tine i-a găsit un apartament lui Funmi, deși are aici ditamai duplexul!

Iya Martha a cuprins cu privirea salonul, desfăcând palmele ca să arate cât de mare era duplexul, în caz că-mi scăpase referirea la casa pentru care plăteam și eu lunar jumătate din chirie.

— Măi asta, Yejide. Trebuie să-i fii recunoscătoare soțului tău.

Iya Martha tăcuse, dar rămăsese cu gura deschisă. Dacă te apropiiai, simțeai că gura îi emană o duhoare insuportabilă, de urină stătută. Baba Lola se instalase la o distanță sigură de ea.

Știam c-ar fi trebuit să mă așez în genunchi, să las capul în jos ca o școlăriță pedepsită și să spun că-mi pare rău că-i insultasem dintr-o suflare și pe soțul meu, și pe mama lui. Mi-ar fi acceptat scuzele – aș fi putut da vina pe diavol, pe vreme sau pe noile mele codițe împletite prea strâns, care-mi dădeau dureri de cap și mă siliseră să-mi jignesc bărbatul în fața lor. Tot corpul îmi era crispat ca o mână artritică și pur și simplu nu-l puteam obliga să ia forme pe care nu voia să le ia. Așa că, pentru prima oară în viața mea, am ignorat nemulțumirea unei rude a soțului meu și m-am ridicat în picioare când ar

fi trebuit să stau în genunchi. Îndreptându-mă de spate, m-am simțit mai înaltă.

— O să pregătesc de mâncare, am zis, refuzând să-i mai întreb o dată ce vor să mănânce.

După ce o prezentaseră pe Funmi, Baba Lola și Iya Martha puteau accepta să mănânce. Nu eram dispusă să gătesc separat pentru fiecare persoană în parte, așa că le-am dat ce-am vrut eu. Le-am dat tocană cu fasole. Am amestecat fasolea veche de trei zile, pe care aveam de gând s-o arunc, cu tocana proaspătă. Chiar dacă eram sigură că aveau să observe gustul cam neplăcut al combinației, am conștientizat pe vinovăția pe care Baba Lola și-o masca prefăcându-se scandalizat de purtarea mea și pe satisfacția pe care Iya Martha și-o ascundea după parada de consternare, fiind sigură că o să mănânce. Pentru ca mâncarea să alunece mai bine, am îngenuncheat ca să-mi cer iertare de la amândoi. Iya Martha a zâmbit și a spus că ar fi refuzat să mănânce dacă m-aș fi comportat în continuare ca un copil de pe stradă. Mi-am cerut din nou iertare și am mai și îmbrățișat-o pe femeia galbenă, ca să fiu sigură; mirosea a vanilie și a ulei de cocos. Mă uitam la ei cum mănâncă și sorbeam dintr-o sticlă cu sirop de malț. Am fost dezamăgită că Akin n-a vrut să mănânce nimic.

Când s-au plâns că ar fi preferat piure de igname cu tocană de legume și pește uscat, am ignorat privirea

lui Akin. În orice altă zi m-aș fi întors la bucătărie, să zdrobesc igrname. În acea după-amiază îmi venea să le spun să facă bine să-și zdrobească singuri igrnamele, dacă voiau neapărat piure de igrname. Am înghițit cuvintele care-mi ardeau gâtul cu sorbituri de sirop de malț și le-am spus că nu pot face piure pentru că-mi luxasem mâna cu o zi în urmă.

— Dar nu ne-ai zis asta când am ajuns la voi, a comentat Iya Martha, scărpinându-se în bărbie. Tu singură te-ai oferit să ne dai piure de igrname.

— O fi uitat de luxație. Ieri a durut-o rău. Chiar m-am gândit s-o duc la spital, a zis Akin, întărind ceea ce în mod evident era o minciună.

Au înfulecat fasolea ca niște copii lihniți, sfătuindu-mă să mă duc la spital pentru mână. Funmi a fost singura care, după ce a înghițit prima gură de fasole, m-a privit bănuitoare. Ochii ni s-au întâlnit și ea a tras un zâmbet larg, roșu pe margini.

După ce am strâns farfuriile goale, Baba Lola a explicat că nu putuse estima cât avea să dureze vizita, așa că nu se obosise să se înțeleagă cu taximetristul care-i adusese să se și întoarcă după ei. Presupusese, așa cum fac adesea rudele, că Akin avea să-și asume răspunderea de a-i duce acasă.

În scurt timp, Akin a trebuit să-i ducă pe toți acasă. În timp ce-i conduceam la mașină, Akin și-a zornăit cheile în buzunarul pantalonilor și i-a

întrebat pe toți dacă sunt de acord cu traseul pe care-l plănuise. Voia să-l lase pe Baba Lola pe strada Ilaje, apoi s-o ducă pe Iya Martha până-n Ife. Am observat că n-a zis nimic de adresa lui Funmi. După ce Iya Martha a răspuns că traseul propus de soțul meu era cea mai bună variantă, Akin a descuiat mașina și s-a urcat la volan.

Mi-am înăbușit impulsul de a-i smulge lui Funmi cârlionții *jheri* văzând-o cum se strecoară în față, lângă soțul meu, și dă la o parte pernuța pe care o țineam mereu acolo. Mi-am încleștat pumnii în timp ce Akin pornea mașina, lăsându-mă singură în norul de praf iscat.

* * *

— Ce le-ai dat să mănânce? a strigat Akin.

— Bine-ai revenit, ginerică, am răspuns.

Abia mă ridicasem de la cină. Am strâns farfuriile și m-am dus la bucătărie.

— Știi că au făcut cu toții diaree? A trebuit să parchez lângă un tufiș, să se cace. Un tufiș! a zis el, urmându-mă în bucătărie.

— Ce-o fi așa de nemaipomenit la asta? Rudele tale au cumva veceul în casă? Nu se cacă în tufișuri și pe mormane de bălegar? am urlat, trântind vasele în chiuveta metalică.